

Den Romů v komunitním centru Jako doma

I u nás v komunitním centru se na den Romů nezapomnělo. Jeden z hlavních důvodů je, že romské ženy tvoří důležitou část žen, které komunitní centrum spoluutváří, druhým důvodem je fakt, že romská menšina je součástí české společnosti již nějaký ten pátek, a i přes tento fakt je neustále opomíjená. Proto jsou oslavy Dne Romů zásadní a doufejme, že se přes oslavy podařilo téma menšin dostat do veřejného prostoru, alespoň nějak..

Jak ale vypadaly oslavy u nás? Na štěstí jsem potkala v ten den Ladu, která mě pozvala na odpolední dýchánek. Přišla jsem akorát včas, abych stihla koncert jedné ženy, která na kytaru vyhrávala zásadní romské písně, samozřejmě se nezapomnělo ani na Věru Bílou, která nedávno opustila pozemský svět a vypravila se na dlouhou cestu za světlem. Hru na kytaru doprovázel zvukový hlas Nikolý, Helenky a dalších žen, které písně znaly slovo od slova. Nechyběl ani tanec, který byl natolik bezstarostný až jsem se musela smát.

A jídlo? Skvělé! (bohužel jídlo neumím moc dobře hodnotit a komentovat, tak to nechám takto stroze)

Lída

Na živý program u nás se můžete těšit i na dále. Po Dni Romů následoval například otevřený koncert pro veřejnost Severního nástupiště...

Rozhovor s Arankou o lásce a jiných věcech

Protože tenhle rozhovor vychází v červnových Bezdomovinách a jaro a léto je v nějaké mé trochu stereotypní představě spojený s láskou, tak bych se zeptala na pár otázek, které se toho týkají.

Ahoj Aranko, můžeš se nám jen v krátkosti představit? Co tě baví, jak se máš?

Ahoj, jsem Aranka a pracuji v bistro jako baristka či číšnice, teď se mám momentálně dobře. Baví mě divadlo a koukání na seroše, momentálně koukám na Hry o trůny, jsem v 3 sérii.

Co pro tebe znamená láska?

Láska... je to nejkrásnější a zároveň nejsmutnější cit, který podle mě každý člověk dokáže cítit bez rozdílu na to jestli je žena, muž, malý chlapec, malá dívka, starší babička, starší dědeček...

Lásku můžeme cítit jak ke svojí rodině nebo přátelům, kteří nám hodně pomáhají a stojí při nás nebo ke svým zvířecím mazlíčkům, taky nás bolí, když nás jednoho dne opustí, to je láska, když vám někdo chybí, nebo se naopak na někoho hodně těšíte a nedokážete si vysvětlit proč...

Rozhovor si přečtěte do konce na str. 2...

Lidé s námi budou zacházet tak, jak jim to dovolíme. Mohou hranici stále posouvat, dokud neřekneme dost. Na světě se určitě najde člověk, se kterým si nebudeme připadat jako hadr na podlahu. Je jen na nás, zda se rozhodneme a uděláme ten krok do neznáma. Každý člověk si zaslouží být součástí naplňujícího vztahu a plnohodnotných přátelství.

A r a n k a

BYDLENÍ JE ZÁKLAD

Rozhovor se ženou bez domova Šerikem

Šerik: Jsem na ulici už pětadvacet let a už mě to fakt nebaví ta ulice

Lada: To chápu.

Š.: Nebaví, už se mi fakt chce brečet, chce se mi plakat, normálně a co kromě ulice mám? Nic. Co z ní mám.... Akorát peníze, to jo, ale jinak. Spaní, spím venku.

L.: Na ulici spíš pětadvacet let?

Š.: Jo, na ulici. Jsem na ulici od roku 1999, teď je rok 2019.

L.: A jak ses dostala na ulici?

Š.: Díky rodičům. My jsme se pohádali a prostě jsem bouchla dveřma a šla. Jsem řekla: „Víte, co mi můžete a čau.“

L.: A kolik ti bylo?

Š.: Něco kolem třiceti, teď je mi 57. V červnu mi bude 58, jestli se teda toho roku vůbec dožiju. Liduško, já už fakt dál nemůžu. Holky mi v komunitku daly boty, ty boty nebyly prošíty.

Rozhovor si přečtěte do konce na str. 2...

>PODĚKOVÁNÍ<

Tímto bych chtěla poděkovat Paní Denise, Zuzce, Helence, Gábině, Helče, také Ladě a všem, co pomáhají. Chtěla jsem si u Jako doma udělat kurz Terénní pracovníce (peer), ale bohužel jsem nevládla psychický tlak ze všech stran na moji osobu a musela jsem odjet z Prahy a tím jsem ho propásla.

Když jsem se po nějaké době znovu objevila v Jako doma, tak jsem na tom nebyla nejlepší, ale přítomné dámy mi hodně pomohly, vyslechly mě a snažily se mě přivést na jiné myšlenky.

I když jsem zprvu potřebovala jen radu ohledně bydlení, tak jsem přijala vše mi nabízené od hygieny, po odpočinek či teplo. Jsem za to velice vděčná.

Pro mě je prioritou najít vyhovující bydlení, abych mohla být opět se svými dcerami, pro které dýchám, ale paní z OSPODU na Praze 7 je proti, místo toho, aby pomáhala, tak spíše škodí, nepomáhají ani stížnosti. Mám muže, který byl letos odsouzen na hodně let. To mě položilo úplně. Ještě mu zbývá 223 měsíců, což je šílená doba, nepomohlo ani podané odvolání. Ale hodně mi pomáhá, volá mi, když jsem přišla o dcery, tak mi zachránil život. To byl ještě po operaci žaludku.

Je mu bych chtěla také moc poděkovat za jeho pomoc. Je pravda, že se chceme vzít jen nám to neumožnili v zastoupení. Zkouším, kde a jak bychom se mohli vzít, jelikož jsme spolu téměř sedm let a dcery ho mají rády, nejmladší mu říká táto.

Chtěla bych za ním jet na návštěvu, ale OSPOD Prahy 7 tomu brání. Je vše hodně náročné, jak psychicky, tak finančně. Proto bych chtěla upřímně poděkovat zaměstnancům Jako doma a mému snoubenci bych chtěla říct, že ho strašně moc miluji a NIKDO a NIC to NEZMĚNÍ. A že mu za vše, jak mě uklidňuje a podporuje telefonicky, v dopise, ale i na návštěvě, děkuji!

R. K.

Severní nástupiště

Komunitní centrum v Pobřežní na Florenci je pro ženy a trans osoby v sociální tísní, ale snažíme se ho jednou za čas vždy otevřít i pro veřejnost, aby se naši přátelé i lidé, co nás neznají, mohli podívat, jak to u nás chodí a vypadá.

Víme, že spousta žen, které k nám chodí, musí být často na azylových domech nebo noclehárnách ještě před osmou hodinou večer, někdy i dříve, aby na ně zbylo místo. Hodně kulturních akcí naopak zase začíná až večer, tak jsou pro mnohé lidi nedostupné.

Rozhodly jsme se proto uspořádat koncert, který by začínal dříve než po zapadnutí slunce a na který by tak mohly i ženy od nás z komunitního centra. Pozvaly jsme naše kamarádky a kamarády se skupinou Severní nástupiště, téměř desetičlennou kapelu, která hraje a zpívá folkovou muziku. Těšily jsme se, že bude hezky a koncert bude moci být venku, ale nakonec nás zradilo počasí a musely jsme ho přesunout do vnitřních prostor. Vůbec to ale nevadilo – koncert měl takovou semknutější, osobnější atmosféru.

Když jsem se během koncertu rozhlížela po všech, kdo jsme tam byli, dojímalo mě to. Helča, která smaží palačinky, holky z komunitního centra, rozesezené, postávající i pobíhající mezi kapelou a publikem, psi, Roman, který chrastí do rytmu hudby a vybírá dobrovolný příspěvek, Nikola roznášející chlebičky z kuchyně a prozpěvující „veganství, veganský“, staré známé tváře a spousta nových, na některých bylo znát dojetí, na některých únava, na jiných radost, pobavení či klid.

Severní nástupiště u nás pro mě byl v mnoha ohledech silnější zážitek než jiné jejich koncerty. Nevím, jestli je to jen tím, že jejich hudba má opravdu velkou sílu (a pro mě pokaždé trochu jinou a překvapivou), nebo i tím, že se hrálo v prostředí, které je tak nabitě upřímnými emocemi a intenzitou. Věřím, že je to obojí. Víc takových koncertů, víc takových zážitků!

Majda

Jarmarské trhy očima dalmatinka a cecana

Jak už víte, tak jarmarky jsou tradicí již od pradávna. Během nich se prodávaly výrobky všeho druhu, každý přinesl výrobky, které doma vyrobil či vypěstoval a z peněz, co vydělal, pak živil rodinu, ze získaných peněz celá rodina žila, jedla, a dokonce pila dobrou vodu, víno anebo pivo.

Tuto tradici jsme zavedly i u nás v našem komunitním centru Jako doma. Taky děláme farmářské trhy, dělají je holky, které jsou v těžké životní situaci, nemají, kde přespát a jsou ve špatném psychickém rozpoložení. Tak jim vzdáváme hold a účtu za to, že vyrábějí s láskou, poctu za to, že vyrábějí výrobky na jarmarky. I když jsou nevysspalé, utahané životem, tak na přípravě Jarmarků a všeho kolem se i přes těžkosti podílejí!

Děkuji Dalmatin od Cecana

Naše komunitní centrum, jak už psala moje Helenka, již třikrát přilákalo nejen ženy v sociálně těžké situaci, ale i veřejnost na takzvané jarmarské trhy, jinak to můžeme chápat jako takové Dny otevřených dveří. Nejen, že si lidé mohou komunitní centrum prohlédnout, popovídat si s námi, ale mohou si i koupit nějaký z našich výrobků. Výrobky se většinou vyrábějí v čase společných tvořivých aktivit v úterý a ve čtvrtek, nebo i v jiný čas a někdy i ve spolupráci s Žitnou (komunitní centrum pro ženy). Lidé mohou koupit výrobku podpořit chod komunitního centra. Za peníze pak kupujeme například kávu, chleba či jiné nezbytné věci pro chod komunitka. Také plánujeme malé společné výlety.

A co vlastně vyrábíme? Kde bereme inspiraci?

Výrobky jsou většinou tematicky zaměřeny na probíhající svátky, o Vánocích vyrábíme ozdoby a věnce, o Velikonocích různé osázené květinové výzdoby a kraslice. Se Žitnou jsme často dělaly přáníčka, pohlednice či náušnice či náramky z korálků. Inspirace přichází většinou od holek samotných či z internetu.

Určitě dáme včas vědět o dalším našem Jarmarku a budeme rádi, když dorazíte!!!

Zuzka

TRPÍM VIROZOU SMRTIČIHO ŽIVOTA

tour de Muzikanti bez domova

Jsmo nestálé seskupení hudebníků, které spojuje láska k hudbě a zkušenost s životem na ulici, nebo práce s lidmi bez domova. Tour probíhá v podnicích sítě Místní místním.

30 | 5 | 2019

Hájovna

U Lesníka, Praha 5 - Košíře od 19:00

21 | 9 | 2019

Family coffee & bistro

Ka Sílce 564, Praha 8 - Kobylisy - v rámci Zažít město jinak

20 | 6 | 2019

Kavárna Čekárna

Vratislavova 8, Praha 2 od 19:00

10 | 10 | 2019

Obývací ve Studiu ALTA

U Vystaviště 21, Praha 7 - Holešovice od 19:00

17 | 7 | 2019

Přestupní stanice

Chelčického 17, Praha 3 - Žižkov od 19:00

11 | 11 | 2019

Sociální bistro Střecha

Milčova 25, Praha 3 - Žižkov od 19:00

5 | 9 | 2019

Potrva

Srbská 2, Praha 6 - Dejvice od 19:00

Projekt Místní místním spojuje kavárny a další podniky, které se rozhodly poskytnout služby zdarma komunity potřebujícím. Projekt má také podobu „Jedna z ulic“ a „Muzikanti bez domova“.

www.mistnimistnim.cz

★ RADY ŽEN ŽENÁM BEZ DOMOVA ★

Na redakční radě

jsme se zamyslely, jaké rady by mohly ulehčit ženám bez domova život na ulici. Ženy čerpaly výhradně ze svých osobních zkušeností, které vycházejí z náročných situací, ve kterých se samy ženy nacházejí či nacházely.

//KDE SE DOBŘE NAJÍST BEZ PENĚŽ?

★ Jídlo pravidelně vydává organizace Naděje, Armáda Spásy či Baptistická církev. Food not bombs vydává jídlo každou středu a neděli v 16:00 na náměstí Winstona Churchilla či v pátek od 17:30 na nádraží Holešovice a v sobotu od 16:00 tamtéž.

★ Další možnost, jak získat studené potraviny je dumpster (sběr z popelnice u supermarketů). Ženy doporučují Albert Gercenova po 22. hodině, což je nejlepší čas jít do akce. Některé supermarkety své popelnice zamykají, ale u řady z nich jsou popelnice s jídlem přístupné.

★ V sobotu u Malostranského náměstí v kostele sv. Tomáše v 9:00 začíná výdej jídla i oblečení.

//KDE SE BEZPEČNĚ VYSPAT?

★ V noclehárně Armády Spásy lze přenocovat za 30kč za noc, další možností je azylový dům Pernerova Matky Terezy, kde lze přespat za 40kč, problém je ale její nízká kapacita, v neposlední řadě lze využít loď Hermes, kde lze přespat za pouhých 20kč.

★ Ženy nedoporučují spát venku bez nějakého doprovodu (kamarádka, kamarádka či přítel). Další možností, jak sama Růženka popisuje v článku, je jezdit tramvajemi či autobusy z konečné na konečnou. Tento způsob přečkání noci je ale bohužel nepříjemný nejen díky neustálému buzení, ale i díky nepříjemnému chování nejen řidičů. Problémem je, že v místech nádražích či tramvajích jsou ženy bez domova často vyhazované.

★ Rizikem nocleháren je nepříznivé prostředí pro astmatiky, kterým prostředí nepříspívá a znemožňuje bezproblémové dýchání.

„Když mám astma, v noclehárnách nelze dýchat, musela jsem na ulici. Nikdo neudělá koutek, raději mě poslali na ulici.“

DALŠÍ ZKUŠENOSTÍ JE, ŽE SKORO NIC NENÍ ZADARMO.

//KDE SI POČÍST?

★ Stojany na Pštrosárně nabízejí možnost si počíst, otevřené knihovny (skříňky) skýtají též možnost. Další možností je navštívit Městskou knihovnu, kde je možné si sednout a knihu si v poklidu přečíst na místě.

//KDE SEHNAT ČISTÉ OBLEČENÍ?

★ Jednou z lehce dostupných možností skýtají freeshopy (Orebitská – infoshop Salé, komunitní centrum – Pobřežní) či další místa, kde lze buď úplně bezplatně sehnat oblečení nebo za minimální poplatek – Žitná, na Bulharu na Naději.

NÁŠ OBLÍBENÝ PAN PĚNKAVA NA POŽÁDÁNÍ ROZDÁVÁ TAKZVANÉ POTVRZENÍ PRO OBLEČENÍ.

Z naší rozpravy vzešla zásadní zkušenost, na které se všechny ženy shodly.

Všude s vámi jednájí s despektem!

TEPLÉ JÍDLO ZDARMA

PRO VŠECHNY BEZ ROZDÍLU

říjen - červen

misky a lžice s sebou!

STŘEDA + NEDĚLE → 16:00

náměstí Churchilla, Žižkov

PÁTEK → 17:30

SOBOTA → 16:00

nádraží Holešovice

FOOD-NOT-BOMBS.CZ

Bezdomoviny vydává Jako doma – Homelike, o. p. s., 2019

Kontakt: www.jakodoma.org, info@jakodoma.org

Do novin přispěly: Eva, Nataša, Růženka, Pavla, Lída, Majda, Radka, Aranka,

Šárka, Diana, Zuzka, Helenka

Grafiku udělala: Jitka Pročková

Texty přečetly a chyby opravily: Ludmila Böhmová

Náklad: 1000 výtisků

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Praha – pól růstu ČR

